

РЕШЕНИЕ

№ 8038

гр. София, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 02.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Мария Стоева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7485** по описа за **2022** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от В. П. В. от [населено място] срещу Решение №20045734 от 01.07.2022 по АНД №15947/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-и състав, с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба серия К №3883800, издаден на 17.08.2020 г. от СДВР, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП на касационния жалбоподател е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено административно нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон. Според касатора необосновано СРС е приел за установена описаната в ЕФНГ фактическа обстановка, доколкото липсва схема на мястото на извършване на твърдяното нарушение с обозначение на точното местоположение на МПС за да се установи начина на ограничение на скоростта и дали контролираният участък е в населено място или извън населено място, както и местоположението на автоматизираната система за контрол на скоростта. Липсва и снимка с табела за начало или край на населеното място. Твърди се също, че СРС не е отчетел и допуснато в хода на АНП нарушение на чл.10, ал.3 от Наредба №8121з-532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на технически средства и

системи за контрол на скоростта, доколкото към протокола липсва снимка на разположението на уреда. Според касатора в мотивите на обжалваното решение е налице и противоречие относно скоростта на движение на МПС, отразена в ЕФНГ и тази, посочена от съда, което е довело до ограничаване правото му на защита. По тези съображения се иска отмяна на решението и на потвърдения с него ЕФНГ.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание юриконсулт А. А., оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Счита, че решението на СРС е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила. Подробни съображения са изложени в представени писмени бележки. Претендира юриконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, заплатен от касатора.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба и правилност на решението на СРС.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба серия К №3883800 от 17.08.2020 г., издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП на В. П. В. от [населено място] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева за извършено административно нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП. Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 17.08.2020 г. в 18:10 часа лек автомобил „Тойота Корола“ с посочен рег. номер се движел със скорост от 67 км/ч. в [населено място] по [улица]– магазин „Х.“, с посока на движение от [улица]към Околовръстен път. Това обстоятелство било установено и заснето с преносима автоматизирана система А. ARH CAM S1 с №11743EE. Системата за видеоконтрол е вписана под №5126 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 07.09.2017 г. със срок на валидност на одобрението до 07.09.2027 г. Въз основа на констатираното нарушение за скорост, заснето с мобилната система за видеоконтрол, от СДВР бил издаден процесния електронен фиш серия К № 3883800 от 17.08.2020 г., с който на В. П. В. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП – превишаване на максимално допустимата скорост в населено място със 17 км/ч. Прието е също, че към датата на извършване на нарушението (17.08.2020 г.), преносима автоматизирана система А. ARH CAM S1 с № 11743EE е преминала последваща периодична техническа проверка на 30.09.2019 г., като срокът на валидност на проверката е до месец октомври 2020 г.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалвания електронен фиш.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания ЕФНГ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. ЕФНГ е законосъобразно издаден и правилно е потвърден по изложените от СРС мотиви. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. В тази връзка неоснователни са доводите на касатора, че СРС не е обсъдил възраженията му за липса на материалноправна предпоставка за налагане на административно наказание, доколкото не е установено, че деянието е извършено виновно.

Съгласно разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В производството пред СРС безспорно е установено, че касаторът е собственик на МПС, с което е извършено процесното нарушение. Същият не е посочил друго лице, на което да е предоставил управлението му. Това е достатъчно, за да се приеме, че правилно именно той е санкциониран за това нарушение. Затова в такъв случай не е необходимо да се доказва дали той го е управлявал на посочените дата и място, както и дали нарушението е извършено от него виновно.

Настоящият съдебен състав счита, че фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция. Всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност, са установени и удостоверени. В тази връзка неоснователни са доводите на касатора за неустановеност на релевантни факти относно състава на нарушението, за което е санкциониран, както и за допуснати, но неотчетени от СРС съществени нарушения на административнопроизводствените правила в хода на АНП. Обосновано въз основа на представените доказателства СРС е приел, че безспорно е установено мястото на констатиране на нарушението. Същото е описано в представения Протокол за използване на АТСС и съответства на отразеното в приложената към ЕФНГ снимка. Правилно въззивният съд е приел, че от тези доказателства безспорно се установява както мястото, на което е било разположено АТСС, така и мястото, на което е измерена и заснета скоростта на процесния автомобил. Тези доказателства, във връзка с приложената схема за организация на движението в посочения участък, безспорно установяват, че нарушението е заснето в границите на населено място, в което допустимата максимална скорост на движение е

50 км/ч. В нито едно от представените доказателства пред СРС не е отразено и никъде не се твърди, скоростта да е ограничена с пътен знак В26. Предвид това правилно е прието както от АНО, така и от въззивния съд, че нарушението е по чл.21, ал.1 ЗДвП, както е посочено и в ЕФНГ. Действително, разпоредбата на чл.10, ал.3 от Наредба №8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата изисква изготвянето на снимка на разположението на уреда, приложена към съставения протокол, каквато в случая липсва в представената пред СРС преписка. Настоящият съдебен състав счита, че това нарушение не е от категорията на съществени, което на самостоятелно основание да обоснове отмяна на крайния акт. Това е така, тъй като, както е прието и от СРС, събраните доказателства безспорно установяват използването АТСС, мястото на поставянето му, отразено в представения протокол, разстройанието от същото до процесния автомобил и режима му на работа. Т.е. установени са всички относими към констатираното нарушение факти.

Вярно е и твърдението в касационната жалба, че в мотивите на обжалваното решение е налице противоречие относно установената скорост на движение, доколкото на стр.4 е посочена скорост от 111 км./ч и превишение от 31 км/ч, която не съответства на отразеното в ЕФНГ. Но настоящият съдебен състав счита, че се касае до допуснатата техническа грешка в изписване на скоростта, доколкото навсякъде другаде в мотивите на решението е записана и преценяване именно установената и отразена в ЕФНГ скорост на движение. Предвид това така допуснатата на едно място в мотивите на решението техническа грешка не може да обоснове неправилност на съдебния акт само на това основание.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за правилни и обосновани фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФНГ следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 64д, ал. 3 ЗАНН ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право на разноски. Предвид това оспорваният следва да бъде осъден да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20045734 от 01.07.2022 по АНД №15947/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-и състав, с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба серия К №3883800 от 17.08.2020 г., издаден от СДВР.

ОСЪЖДА В. П. В., с ЕГН-[ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.